

que no ens ha fet arribar la seva visió –si en té cap– dels problemes ambientals. Ha estat l'única, tot i haver rebut tres qüestionaris a tres seus diferents.

El fet és preocupant, perquè llegir el document mostra que les qüestions plantejades no eren precisament marginals, sinó essencials per a decidir quines ciutats i quin país volem. I encara més preocupant perquè, a pocs dies de les eleccions, el Partit Popular es perfila com el més que probable guanyador del Parlament balear, amb moltes possibilitats de manar a la Generalitat valenciana i amb una victòria anunciada en algunes ciutats importants. Encara més: podria ser que el PP governés Espanya

després de les eleccions generals l'any 1996.

I, tanmateix, el PP demostra que o no té programa ambiental o no el fa conèixer –no l'acusen d'això mateix en altres àmbits?–. I la manca de resposta és significativa i s'afegeix a la responsabilitat en fets tan recents com el transvasament malbaratat d'aigua de l'Ebre a Mallorca: trenta milions de litres d'aigua potable contaminats i llençats al mar –per comptes d'aplicar-los a regar jardins o camps de golf, per alguns tan preats–, contaminant, potser, la fauna i flora marines del lloc on els van llençar.

Els incendis forestals que es repeteixen anualment, les riudes, la degradació de

les ciutats, l'abandó del camp i moltes qüestions no deixen marge per a pensar en els afers ambientals com si fossin simples complements de la resta de plantejaments polítics. Malauradament, no respondre el qüestionari mostra que el Partit Popular pot competir amb avantatge amb el ministre Borrell quant a manca de sensibilitat i de coneixement respecte al medi. Un fet molt greu per a un partit que es considera modern, que tindrà quotes importants de govern als Països Catalans després del 28 de maig i que potser d'aquí a uns mesos estendrà el seu poder a tot l'estat. Un fet preocupant, perquè és un pes més a afegir al llast que el PP pot significar per a aquest país. **Xavier Duran**

El gran pànic

J. J. Pérez Benlloch pensa que el veritable perill del PP al País Valencià és que per governar haurien de necessitar els escons d'Unió Valenciana.

Era la una del migdia i el president del PP d'Alacant tancava el seu discurs amb un sorprenent "bon dia". Fou un dels diversos desficiats que van esquitjar, amenitzant-lo, el míting popular celebrat a Elx per presentar la candidatura municipal. Aquest mateix cavaller, de nom Julio de España –i olé– proposaria alacantinitzar la província i provincialitzar Alacant. Fórmula insòlita que ens deixa perplexos. Potser pretén convertir els industrials pobles d'aquestes comarques en centres de serveis, tan apacibles i ensopits com la capital? Voldrà remodelar aquesta ciutat, fent-la fabril i menys reticent respecte al cap i casal? Aposta que ni ell mateix sabia raonar l'oracle, que en tot cas revela la consciència d'un vell divorci, únicament superable en marc comú valencià.

Tampoc no s'hi va quedar curt el cap de llista per aquesta circumscripció, Luis Fernando Cartagena, quan va prometre l'alliberament econòmic i cultural dels elxans si el PP guanyava la Generalitat. Segons sembla, a l'ombra de les palmeres aguaita un règim autàrquic que oprimeix

Luis F. Cartagena. Cap de llista autonòmic per Alacant.

l'actiu sector industrial de la pell i l'univers cultural indígena, els Sixto Marco, Biel Sansano, i sants màrtirs. També el president local, Manuel Ortuno, i el regional, Eduardo Zaplana, compartiren la relliscada de trabucar els noms dels uns i dels altres, fet que provocà tràngols hilarants i inefables.

I és que hi ha dies que un no té ànims per a res. Una circumstància que no ens hauria d'estranyar tenint en compte el xafarranxo electoral que agita el PP i, sobretot, l'esmentat Zaplana, que més sembla

una llançadora entre els pobles i comarques del país. Potser es poden posar en dubte els seus mèrits i capacitats, però sens dubte guanyaria la Generalitat si l'electorat premiara l'abnegació.

La cosa més greu per ell és que entre els electors que no estan captius de cap partit, i dels que dependrà la victòria en els comicis, comença a estendre's l'alarma. Per a aquest segment votant no és calamitós que el PP s'impose al País Valencià. Podria ser el mal menor o inevitable, perquè algun dia hauria de produir-se l'alternativa. El fet realment

pavorós és que la condició de molt honorable haja d'aconseguir-se mitjançant el concurs d'Unió Valenciana. Quin seria el preu?

La dreta nacionalista no se'n va anar en raons a l'hora d'establir-ho. Si González Lizondo supera la barrera del 5% i el PP ho necessita, aquesta és la contrapartida: en primer lloc, l'alcaldia de València. Segons el candidat lizondista, Juan Vicente Jurado, aquesta peça és irrenunciable. En segon lloc, les àrees autonòmiques de cultura i educació, amén de la TVV.

Davant d'un panorama tan llòbrec no-

més hi ha dues opcions: que prospere la coalició d'esquerres PSPV-EU, tenint en compte que els socialistes són lluny de revalidar la majoria absoluta, o bé que aquesta l'obtinga el PP i pugui prescindir de la hipoteca unionista, que seria la seua mort en vida. Rita Barberà

sap fins quin punt és dur i mortificant gestionar amb els socis lizondistes.

Hem de suposar que Zaplana ha fet les seues càbales, condicionades òbviament pel resultat de l'escrutini. Però un voldria creure que en els seus càlculs no figurarà aquesta punyalada al país, a la seua cultu-

ra, a la costosa recuperació gestada durant aquests últims lustres i a ell mateix, perquè aquesta seria també la seua liquidació política. De moment únicament ha declarat que l'alcaldia és intocable. I la resta? Mentre es resol la incògnita viurem aclarats pel pànic. **J. J. Pérez Benlloch**

Feixistes

A 50 anys de la guerra mundial no és difícil adonar-se que les ideologies que la van provocar no estan ni de lluny derrotades. Així ho veu Llibert Ferri.

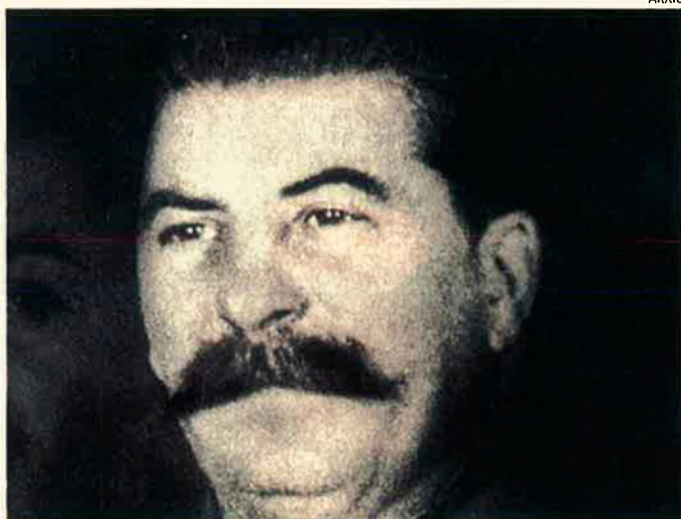
"Estem celebrant la derrota del feixisme". La frase feta s'ha repetit incansablement al voltant de la festa del 9 de maig a Moscou com si la incessant repetició servís per conjurar el mal. Perquè després de cinquanta anys no es veu que el feixisme estigui derrotat i mort. Mes aviat és viu i ascendent.

A Rússia és com si els anys de *perestroika* i de ieltsinisme haguessin estat el "trasbalsament" que "talla" la "maionesa" de l'estalinisme i deixa separats i visibles els "condiments" originaris. L'estalinisme, que no és altra cosa que el sovietsisme rus en estat de saturació i d'excés, "liligava" l'exaltació patriòtica a la Santa Rússia amb el col·lectivisme i l'igualitarisme suposadament formulats per Marx. Suposadament, sí, perquè la lectura de Marx que va fer Lenin es va orientar sempre a sacralitzar els aspectes més dogmàtics i pamfletaris del cos doctrinal marxista, potser perquè eren els que sintonitzaven amb el que de més primitiu i reaccionari hi ha en la cultura russa: el comunitarisme, la servitud, l'enveja. Tot el que va fer possible l'arribada de la crueltat i els excessos d'Stalin. Excessos que, cal no perdre de vista, connectaven plenament amb els que Hitler inoculava a Alemanya.

Per això no deixarà de resultar paradoxal escoltar veterans, militars i polítics russos insistir que ells van derrotar el feixisme. El que l'URSS d'Stalin va derrotar va ser, sobretot, un rival imperial anomenat Alemanya, més enllà que el nazisme fos la ideologia oficial d'aquell imperi

agressor i adversari. Per això els nens de les escoles de Moscou diuen encara "els feixistes" quan veuen Harrison Ford - "Indiana Jones" enfrontant-se a les SS al film *A la recerca de l'arca perduda*.

El feixisme regnava al Kremlin l'any 39

Stalin. Les forces aliades també tingueren el seu feixisme.

i per això no va ser difícil el pacte Hitler-Stalin per repartir-se una bona part d'Europa oriental. I va continuar manant al Kremlin quan Hitler va atacar i després d'haver-lo vençut. I ara, un cop la maionesa s'ha tallat i evaporat, el feixisme rus es recompon i pren noves identitats.

Ara els que criden "igualitarisme, URSS, Santa Rússia i imperi" són, a més de Jirinovski i del vessat més "bru" del comunisme oficial i marginal, la gent de la Unitat Nacional Russa. El seu líder Alexandr Barkaixov, cap dels escamots nazis que protegien els líders de la revolta anti-Ieltsin de 1993, es presenta com a continuador de la "gran revolució social

i cultural dels anys trenta que va engegar Adolf Hitler". El feixisme ascendent de Barkaixov no respecta ni l'obligada condemna de la creu gammada.

El feixisme eslavista s'escampa per Rússia com es va escampar el feixisme

ARXIU

serbi pels Balcans "gràcies" a les pulsions genocides mancomunades del neostalinista Milosevic amb els "patriotes" Seselj i Karadzic. Però la resta d'Europa, que no oblidí l'ou que cova amenaçadorament dintre i que té el 20% de vots a França, és eix de la dreita italiana, el voten el 22% dels austríacs i sempre està disposat a morir i a ressuscitar a Alemanya recorrent al vot o a l'escamot.

Ni Amèrica se'n salva. Cada cop que recordi allò de "la derrota del feixisme" hiperpetit a Moscou, Bill Clinton pensarà en Oklahoma. En els fills i hereus del Ku-Klux-Klan, admiradors de Hitler,

defensors del lliure mercat d'armes, admiradors de Rambo i apallissadors de negres i asiàtics que han acabat fent un manança.

Però, més enllà dels clubs de pinxos, el feixisme nord-americà té les arrels a despatxos del congrés, a laboratoris de serveis secrets i en discursos de predicadors i d'il·luminats. Retòrica com la de l'*speaker* de la Cambra de Representants, Newt Gingrich, autèntic aiatol·là de la pretesa revolució conservadora que va engegar Reagan. Quinze anys d'adoctrinament en les veritats absolutes del mercat, la genètica i la raó havien de covar alguna bestiesa. S'ha vist a Oklahoma. **Llibert Ferri**